

[Stauning.]

tiget og levende Ønske om, at denne Afvikling ikke maatte være alt for langt borte.

Ganske nøjagtigt to Maaneders Dagen efter, at den nuværende Finansminister havde udtalt denne Forventning, er han selv blevet Finansminister i Venstres Ministerium, og Landmandsbankens og Erhvervslivets Skæbne er lagt i Hænderne paa en af Venstres betroede Mænd. Men saa er Interessen aabenbart ogsaa borte, saa spurgte Venstre ikke længere, hvordan det gik Erhvervslivets Interesse i Landmandsbanksagen. Det saare berettigede og levende Ønske i Erhvervslivet, der nævnes i Ordførerens Tale, tyngede ikke, i hvert Fald sporedes den Tyngsel ikke. Det eneste, der fulgte, var, at Sagen dog fik Plads i Programtalen den 17. December 1926. Her hedder det:

„Ministeriet vil bestrebe sig for hurtigst muligt at tilvejebringe en endelig Ordning af Landmandsbankens Forhold. Herunder vil Ministeriet have sin Opmærksomhed henvendt paa, at der i passende Omfang tilføres Landet Kapital udefra.“

Det er godt 14 Maaneder siden, at denne Programtale blev holdt. Der forløb næsten et halvt Aar uden synderlig Hast, saa kom den højtærede Handelsminister med et Lovforslag, der blev fremsat den 31. Maj 1927. Dette Lovforslag var af en besynderlig Art, det var et Forsøg paa at binde Rigsdagen paa Forhaand til visse Principper, som naturligt bør være Genstand for fuldstændig fri Forhandling indenfor Rigsdagen. Derfor blev Forslaget ogsaa afvist af alle Partier i den Form, Ministeren havde givet det, men der vedtoges en lille Lov, som ikke er uden Interesse netop nu. Den var nærmest efter konservativ Recept, idet der i Loven blev givet Ministeren et Paalæg om at fremsætte Forslag til en endelig Ordning af Landmandsbankens Forhold, og saa hedder det videre:

„saaledes at Banken“ — Landmandsbanken altsaa — „sættes i Stand til at fortsætte sin Virksomhed som privat Aktiebank“.

De sidste tre Ord var naturligvis en Urimelighed overfor Fremtiden, men vi har da altsaa heller ikke Ansvar for dem. Men baade denne Lov og de Anvisninger, der blev givet ved Betænkningen af 6. Marts 1926, er fuldkommen tilsidesat af den nuværende Minister. Ordningen er, som jeg har bemærket, ikke forberedt med Bistand af Rigsdagens Landmandsbankudvalg, og der er ikke forhandlet med nogen Repræ-

sentation for Erhvervene; der skal være forhandlet med Nationalbanken og med nogle private Banker, de saakaldte Hovedbanker i Hovedstaden og nogle Provinsbanker. Men de øvrige Sider af Folketingets Krav om Fremgangsmaaden er tilsidesat, og ved det Lovforslag, der foreligger nu, tilsidesættes selve den Lov, som den nuværende Minister gennemførte i Juli 1927.

Den Del af Pressen, der havde de rigtige Forbindelser, har jo været orienteret og har skrevet om Sagen, om den nye Opførelse, om Planerne for Fremtiden, allerede for 1 à 2 Maaneder siden, og det gælder ogsaa Regeringens Presse, den havde aabenbart Anvisninger fra det rigtige Sted. Dernæst har det været offentligt bekendt, at Ministeren søgte Forhandling med det konservative Folkeparti den 27. Januar — Partiet har selv bekendtgjort det, saa det er sikkert rigtigt —, hvorunder han altsaa gav Meddelelse om Resultatet af sine Overvejelser og om de Forberedelser, som var gjort. Men først den 2. Februar dukker Ministeren op i Rigsdagens Landmandsbankudvalg, hvor han refererer — hvad man altsaa længe havde læst i Aviserne, og hvad det konservative Folkeparti nogle Dage tidligere var blevet orienteret om — et Forslag om Etablering af en ny Bank med 50 Mill. Kr.s Aktiekapital, der skulde placeres hos et Konsortium, hvori Udlandet skulde være med. Ja, vi fik det til Efterretning og fik endog Lov til at meddele det i vort Parti. Man erfarede derefter af Aviserne, at Ministeriet havde ladet Udsendinge rejse til Udlandet for at skaffe den udenlandske Del af Aktiekapitalen, og man erfarede ogsaa, at dette Forsøg var mislykkedes — man kan sige: selvfølgelig, det skulde og maatte mislykkes. Derefter kom Ministeren igen til Rigsdagens Landmandsbankudvalg med Meddelelse om en ny Plan, nemlig det foreliggende Forslag i alt væsentligt.

Ministeren tør vel ikke paastaa, at denne Fremgangsmaade er en Opfyldelse af Folketingets Ønske om, at Arbejdet skal gøres med Bistand af Rigsdagens Landmandsbankudvalg, altsaa med Bistand af Rigsdagens Partier. Ministeren vil vel ikke paastaa, at der i denne Fremgangsmaade har været det mindste Tilløb til at søge denne Sag løst sagligt og forsvarligt, ved Forhandling med alle de interesserede, som skal være med til Løsningen, eller at det, der nu foreligger, i mindste Maade er en Opfyldelse af de Direktiver, som selve Loven, baade den af 1926 og den af 1927, giver. Der tales i begge disse Love saavel som i Betænkningen af 1926 om Landmandsban-